

Medlemmer, de Herrer Dahlggaard og Stau-ning, komme til at lade blive staaende.

I øvrigt er der endnu kun et enkelt af de Spørgsmaal, der i Dag er blevet rettet til mig, der giver mig Anledning til en Bemærkning, nemlig det Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Rudfeld rejste: Hvorfor er der ikke truffet Foranstaltninger til at sætte Nødarbejder i Gang, der egner sig for Kvinder? Dertil svarer jeg: Hvilke Nødarbejder der skal sættes i Gang, og hvilke der er Mulighed for, er ikke noget, der i og for sig kommer selve Lovens Ordlyd ved, og om man indenfor det Udvalg, der har beskæftiget sig med dette Spørgsmaal, ogsaa har haft sin Opmærksomhed henvendt paa denne Sag, ved jeg ikke. Men jeg tvivler ikke paa, at det ærede Medlem Hr. Rudfelds Bemærkning derom nu vil blive noteret ogsaa i Indenrigsministeriets Arbejdsudvalg, hvor man da utvivlsomt vil tage Initiativet til en Undersøgelse af, om der i Løbet af kortest mulig Tid ogsaa kan tilvejebringes Arbejder af den Karakter.

Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsens Udtalelser i Dag giver mig ikke Anledning til mange Bemærkninger. Det ærede Medlem mente, at det var fra Ministeriets Side, at Uroen om denne Sag var fremkaldt, paa Grund af, at der fra min Side i Tiden umiddelbart forud for Lovforslagets Fremsættelse var gjort Rede for Hovedlinierne i dets Indhold. Nej, det er ikke den Redegørelse, jeg har givet, men det er den Kommentar, som man fra socialdemokratisk Side har givet til disse Oplysninger, der har bevirket denne Uro. Hvis man fra de Herrer Side havde undladt at kommentere Forslaget saaledes, som man har gjort det, hvis man havde stillet sig paa det Standpunkt at sige, som man nu siger: Lad os prøve ved en Forhandling at faa det bedst mulige ud af det! var Uroen ganske afgjort udeblevet, derom kan de Herrer være fuldkommen overbevist. Og jeg finder ikke, at der for det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen var nogen som helst Grund til her at oplyse Tinget om, hvorledes man indenfor den sønderjydske Arbejderklasse forventer i den kommende Tid at komme til at spise Kartoffel-skrællinger ligesom i den tyske Tid, hvis denne Regering faar Magt, som den har Agt. Jeg tillod mig under min Tale i Gaar en Bemærkning om en saadan Forhandlingsform. Jeg skal undlade at gentage den i Dag. Jeg vil blot sige, at jeg finder, at en Udtalelse af den Art hører

til den Form for Agitation, som jeg i Gaar fremdrog Eksempler paa. Til samme Art hører ogsaa det ærede Medlems Bemærkning om, at det offentlige Arbejdsanvisningskontor i stigende Grad var gaaet over til at blive en Lakaj for Arbejdsgiverforeningen og til at blive en Institution, hvis Virksomhed nærmest gik ud paa, at kun Skruebrækere maatte faa Arbejdsløshedsunderstøttelse. Paastande af den Beskaffenhed kan ikke noksom fordømmes, naar de ikke belægges med Beviser, det er Udtalelser, som det forekommer mig, man burde være forskaanet for i en saglig Forhandling om disse Organisationers Samarbejde til fælles Gavn for det danske Samfund og i Særdeleshed for den arbejdende Befolkning. Men Udtalelserne staaer selvfølgelig for det ærede Medlems egen Regning. Jeg har dog ikke villet undlade at sige min Mening om dem.

Det ærede Medlem gentog i Dag det Spørgsmaal til mig, om jeg ikke mente, at det i Fremtiden skulde være saaledes, at naar en Mand paa anstændig Maade forlader sin Arbejdsplads, faar han Understøttelse. Dertil maa jeg svare det ærede Medlem, som jeg gjorde i Gaar, at det er ikke Maaden, hvorpaa en Arbejder forlader sit Arbejde, der er bestemmende for, om han faar Understøttelse, men det er Grunden til, at han forlader sit Arbejde, der er bestemmende i saa Henseende, og jeg haaber, at Arbejdsløshedskassernes Ledelse skarpt vil skelne imellem, om det er det ene eller det andet, der er sket, om det blot er det, at Arbejderen har iagttaget Formerne for Afskedigelse, saaledes som han skal det, eller det er dette, at han har iagttaget sin Pligt under Udførelsen af Arbejdet, saaledes som han bør gøre det. Hvad det ærede Medlem derefter anførte om de Muligheder, Arbejdsgiverne efter dette Lovforslag vil have for at sætte Arbejde i Gang paa indskrænket Arbejdstid og derefter henvise Arbejderne til Understøttelse ved Kassernes og Samfundets Hjælp, vil jeg sige, som jeg bemærkede i Gaar: Jeg tror, at Arbejderne meget hurtigt gennem deres Organisationer og de Institutioner til Forhandling og Mægling, som derved er skabt, vil belære Arbejdsgivere, som vil optræde paa denne Maade, om, at det vil man ikke finde sig i. Det er vist den Vej, man er gaaet indtil Dato, og jeg nærer ikke Tvivl om, at det er den Vej, man ogsaa vil gaa i Fremtiden, naar saadanne Forsøg maatte blive gjort.

Det ærede Medlem sagde, at Arbejds-